

Gyerekszínházi Fesztivál, Budapest, 1997

Az ASSITEJ (Gyermek- és Ifjúsági Színházak Nemzetközi Szövetsége) magyar központjának szervezésében került lebonyolításra 1997. április 10-15. között Budapesten a Gyerekszínházi Fesztivál. A kőszínházak és kisebb-nagyobb bábszínházak repertoár-előadásai mellett meghívást kapott néhány külföldi társulat, továbbá az alternatív színházak közül a Stúdió „K” és a Kerekasztal Színházi Nevelési Központ.

18 előadás mellett változatos (de semmi újat nem tartalmazó) kiegészítő programok dúsították a közel egy hét időtartamú bemutatósorozat étlapját. Esténként a résztvevők, a szakmai közönség számára hirdettek a gyerekszínházak ügyes-bajos dolgaival foglalkozó tanácskozás jellegű programokat.

A következők néhány, a fesztiválzáró programon megfogalmazódott, többnyire *hallott*, egyébként „teljesen szubjektív” gondolat – bármiféle hivatkozás, a kútfő, a „származási hely” pontosítása nélkül:

- Miért kellett sok pénzt költve meghívni gyenge külföldi előadásokat? (A kérdés egyaránt vonatkozik a nyugatról-keletről jött, számunkra idegen nyelvű vagy éppen magyarul beszélő előadásokra.)
- Miért kellett előre tudhatóan gyenge (sokak szerint a *színház* helyett inkább az *ifjúság elleni tettek* kategóriájába tartozó), csak a színháztól való elriasztására alkalmas előadásokat bevenni a fesztivál programjába?
- A szakmai tanácskozások közhely-gyűjteménye („elmondtam, megírtam ezt már jó néhányszor, de ha eljöttetek, ti most megkapjátok ugyanazt, változatlan kiadásban”), a „nincs mit mondanom, de hozzászólok, hogy tudjátok, én is itt vagyok” zavaros beszédei helyett miért nem az előadásokról szoltak az esték?
- Ennyire kell félni a díjazástól? Remélhetőleg nem azért, mert az értékmérő is lehet? A külföldiekre pazarolt pénzt (majd biztos „vizsontutazik” valaki) éppenséggel díjakra is költhették volna...
- Valóban képtelenség elérni, hogy a szakma (ha már az előszobába hozták nekik, akkor) legalább megnézzék az előadásokat?
- Miért ír a fesztiválról az, aki (hogy ne maradjon nevesítetlen: *Bóta Gábor*, Magyar Hírlap) annak csak töredékét látta?
- Apróság: a fesztiválon közreműködő vezető kritikus (a szakmai kivétel: *Nánay* megnézte az előadásokat) szerint a hivatásos színházak seregszemléjén a leginkább dicsérhető előadásokat éppen a két *alternatív színház* mutatta be. Jelent-e ez valamit ezeknek a „margó-létű” társulatoknak? (A pályázatokban is megemlíthető díjazás nélkül valószínűleg semmit. Jönnek a hétköznapok, újabb bemutatók, s beindul majd a szokásos profi-propaganda gépezet: a „mesteremberek” továbbra is művészetként kínálják majd sorozattermékeiket. És a margó? Felejtsük el, „olyan pedig nincs is”.)
- Történt-e egyáltalán valami (azon kívül, hogy megnézhattünk néhány olyan előadást, amit – ha akartuk volna – eddig is láhattunk volna)?

Francia nyelvű diákszínjátás

Pécs – 1997. március

Az idei Francia Nyelvű Diákszínjátás Fesztiválra 1997. március 20-23. között került sor harminchárom magyar és külföldi csapat részvételével. Két helyszínen naponta hat bemutatót láthattak a nézők. Az idei programsorozat egyrészt a kis népek, illetve a világ kultúrtérképéről „leradírozott” népek tradícióinak dal- és zenévilága köré csoportosult (kelta, ír és breton zenei estek, provanszál koncert Montanaroval és René Settel), másrészt láthattak a résztvevők három hivatásos – francia nyelvű – előadást is Armelle Dobrowolski, Nicolas Klotz és Csetneki Gábor rendezésében.

Nem volt hiány lelkesedésben és szép pillanatokban. ...Az ország különböző gimnáziumaiból „ideszegődött” diákújságírók naprakészen, észrevételeikkel fűszerezve tálták az eseményeket. Ez volt márciusban Pécsen.

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy ami hat éve elkezdődött ebben a városban, s ami akkoriban sokak számára örült ötletnek tűnt, azóta nevet is kapott (théâtre en ELE „színjátás francia mint idegen nyelven”). Maga a mozgalom világméretűvé vált: ez idáig hat éven belül tizenöt hasonló fesztivál szerveződött Kanadától Ukrajnáig.